

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26. března 2024 odvolání obžalované V. B., nar. xxx v xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 14. 11. 2023, sp. zn. 37 T 29/2023, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 byla obžalovaná V. B. uznána vinnou zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, za to jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu pak byla obžalovaná zavázána k povinnosti nahradit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví škodu ve výši 41 435 Kč.
2. Uvedeného zločinu se dle skutkových zjištění obvodního soudu obžalovaná dopustila tím, že: „*dne xxx, v době od 20:00 hod do 21:00 hod., v xxx – xxx, xxx xxx, po předchozí slovní rozepři, doprovázené verbálními nadávkami a poté, co poškozená dříve, bez předchozího souhlasu vstoupila do jejího obydlí, fyzicky napadla poškozenou I. D., narozenou xxx, a to tím způsobem, že na ní v prostoru verandy několikrát opakovaně zatlačila, a to takovým způsobem, že v důsledku tlaku jejími rukou poškozená přepadla přes zábradlí, a v důsledku tohoto jednání poškozená spadla z výšky asi 135 cm dolů na betonovou zámkovou dlažbu, čímž utrpěla poranění spočívající ve zlomenině kostí pravého předloktí zasahující nitrokloubně do zápěstního kloubu, tříštinové rozlámání dolního konce vřetení kosti, s posunem úlomků, zhmoždění hlavy, oděrku vpravo na čele, zhmoždění pravé strany hrudníku, pravého kolene a pravého lýtka, tedy poranění které si vyžádalo podstatné omezení v obvyklém způsobu života a podrobení se operativnímu zákroku pravé ruky, přičemž následkem daného byla poškozená omezena v obvyklém způsobu života po dobu přesahující šest týdnů, tedy zranění dosahující svou intenzitou těžké újmy na zdraví.*“
3. Proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě odvolání obžalovaná, a to do všech jeho výroků, které odůvodnila prostřednictvím svého obhájce. Byť je jak v blanketním, tak v odůvodnění odvolání uveden jako den vydání napadeného rozsudku soudu I. stupně 25.5.2023, což je první meritorní rozhodnutí soudu I. stupně, které bylo následně v odvolacím řízení, jak níže popsáno, zrušeno, z obsahu těchto podání jednoznačně vyplývá, že odvolání je podáváno proti rozsudku ze dne 14.11.2023.
4. V odůvodnění odvolání opakuje svoji obhajobu, že v minulosti telefonovala Policii ČR kvůli agresi xxx F. (viz bod 20., strana 8 rozsudku – prapůvod sporu!!!) a mnohokrát to tchýně zahrála do autu, ta jí zakazovala telefonovat na policii. F. jí vytáhl za krk a za ruku, byl útok. Na telefonát ve 21:10 hod. jí manžel řekl, že ráno se bavil s nájemníky, kteří mu řekli, že nic neviděli, že poškozenou viděli pouze na zemi, tj. že neviděli střet mezi poškozenou a obžalovanou. Dne 11.7.2022 s poškozenou vůbec nemluvila, není pravda, že poškozená, když vyšla nahoru, zaklepala, kdyby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D..

zaklepala, tak by na to reagoval pes. Poškozená rozhodně nestála ve dveřích, jak tvrdí, šla rovnou do obýváku, nezavolala ani nezat'ukala na dveře. Ona se jen se zeptala poškozené, co tam chce, vulgární nebyla, řekla pouze: „Kurňa, tady nemáš co dělat, běž pryč.“ Pokud poškozená tvrdí, že neměla zákaz vstupovat do bytu, to není pravda, zakázala jí to ona i její manžel, což vyplývá i z protokolu o výslechu svědka B. z přípravného řízení. Poškozená tak svým protiprávním jednáním spáchala trestný čin porušování domovní svobody podle § 178 tr. zákoníku, to, že porušila úmyslně její domovní svobodu, potvrdila poškozená ve své výpovědi jak v přípravném řízení, tak při hlavním líčení. Po celou dobu incidentu byly poškozená a obžalovaná vůči sobě tváří v tvář, ani jednou se neotočila poškozená k ní zády, poškozená jí opakovaně vulgárně nadávala („xxx, jdi do xxx“). V domě jsou 2 bytové jednotky, obě vlastní xxx pana B. a pana F. (bratři mají každý jiného otce), poškozená ani v jednom z bytů nemá trvalé bydliště. Svědci H. incident neviděli, přišli později, M. H. potvrdil, že obžalovaná říkala poškozené, aby šla pryč, manželé H. vypovídají odlišně, když F. potvrdil, že incident na vlastní oči neviděli, na místo přišli až v okamžiku, kdy poškozená ležela na zemi. Mají motivaci vypovídat nepravdu, na pozemku, který patří její (obžalované) tchýni, měli složený materiál, který pocházel z nelegálních obchodů. Poškozená přelétla kvůli nízkému zábradlí, když se jí vymanila z ruky, přitom stála zády k zábradlí a ona – obžalovaná - byla ta, která seběhla dolů k poškozené jako první a první s ní mluvila, přičemž poškozená jen sípala, H. se objevili až vzápětí, svědek pomáhal poškozené se posadit, a jí - obžalovanou - mezitím napadl F.. Poškozená nemohla být obžalovanou strčena do zad, pokud by se tak stalo, dopadla by na břicho, nikoliv na bok. Poškozená měří 178 cm, přelétla přes zábradlí vlastní vahou, nikoliv jejím zaviněním.

5. Vzhledem ke všem namítaným pochybením navrhuje, aby Městský soud v Praze zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a sám rozhodl tak, že ji zprošťuje obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu.
6. Městský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání přezkoumal dle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
7. V tomto směru poukazuje odvolací soud na skutečnost, že se jedná již o druhý meritorní rozsudek soudu I. stupně, kdy poprvé rozhodoval rozsudkem ze dne 25.5.2023, kdy uznal obžalovanou vinným shodným jednáním, v nynějším rozhodnutí jen doplnil skutkovou větu o skutečnost, že ke konfliktu mezi obžalovanou a poškozenou došlo poté, co poškozená neoprávněně vstoupila do obydlí obžalované, které kvalifikoval shodně jako nyní, přičemž jí uložil trest odnětí svobody vyměřený dle § 145 odst.1 tr. zákoníku, za užití § 58 odst.7 tr. zákoníku ve výměře 2 let, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 let, shodným způsobem jako nyní rozhodl i o nároku poškozené. Proti tomuto prvnímu rozsudku podali obžalovaná (do všech jeho výroků) a Obvodní státní zástupkyně pro Prahu 4 (do výroku o trestu v neprospěch obžalované) v zákonné lhůtě odvolání, kdy Městský soud v Praze usnesením ze dne 31.8.2023, sp. zn. 67 To 251/2023, podle § 258 odst. 1 písm. b),c) tr. řádu napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Nalézacímu soudu přitom vytknul, že se dosud při posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, jakož i skutečnost, že napadený rozsudek trpí vnitřními rozpory v případě výroku o vině a odůvodnění, což ho činí nepřezkoumatelným z hlediska náležitostí § 125 odst.1 tr. řádu, což bylo blíže a a podrobně specifikováno, jakož i skutečnost, že soud se spokojil se čtením úředního záznamu o podaném vysvětlení svědka F., byť za splnění podmínek § 211 odst. 6 tr. řádu, ač vzhledem k důkazní situaci a s ohledem na zásadu ústnosti ho měl sám řádně a dopodrobna vyslechnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D..

8. Odvolací soud nyní musí konstatovat, že soud I stupně v rámci nového rozhodování ve věci již dostal výše citovaným požadavkům a předchozí nepřesnosti v rámci reálných možností napravil a vysvětlil. Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, pak ani nyní není zatíženo procesními vadami, které by mohly mít za následek jeho zrušení, právo na obhajobu bylo respektováno, byly dodrženy zásady spravedlivého procesu.
9. Dokazování již bylo provedeno tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro správné rozhodnutí ve věci, jak to požaduje trestní řád v ustanovení § 2 odst. 5, kdy byly provedeny všechny rozhodné a zejména objektivně dostupné a proveditelné důkazy. Soud řádně provedl důkazy svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch obžalované, ty pak hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr. řádu, který stanoví, že orgány trestního řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu.
10. Rozsudek pak soud I. stupně již i řádně odůvodnil z hlediska náležitostí § 125 odst. 1 tr. řádu. Ten stanoví, že: „V odůvodnění rozsudku soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů, jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti dle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Při odůvodnění uloženého trestu uvede jakými úvahami byl veden při ukládání trestu, jak posoudil povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu a jeho následků, okolností, za kterých byl čin spáchán, osoby pachatele, míry jeho zavinění a jeho pohnutky, záměru nebo cíle, jakož i polehčujících a přitěžujících okolností, doby, která uplynula od spáchání trestného činu, případné změny situace a délky trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu, při zvážení složitosti věci, postupu orgánů činných v trestním řízení, významu řízení pro pachatele a jeho chování, kterým přispěl k průtahům v řízení, uvede též, jak přihlédl k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života, k chování pachatele po činu, zejména k jeho případné snaze nahradit škodu či jiné škodlivé následky činu, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované skupiny. Jestliže byly do rozsudku pojaty další výroky, je třeba je rovněž odůvodnit. Ukládá-li soud nepodmíněný trest za trestný čin uvedený v § 55 odst.2 tr. zákoníku, vyloží, jakými úvahami byl veden při tomto rozhodnutí a proč nebylo možno uložit trest přímo nespojený s odnětím svobody.“
11. Ve věci již byly soudem I. stupně shromážděny a řádně provedeny všechny dostupné a zejména proveditelné důkazy, a to v souladu s předchozími pokyny odvolacího soudu. S odvolacími námitkami obhajoby, jež směřují do výroku o vině se odvolací soud nyní již ztotožnit nemůže, vina obžalované jednáním ve výroku citovaným bez důvodných pochybností, jak již uvedeno i výše, prokázána byla, správná je i právní kvalifikace, takže výroku o vině již nelze ničeho vytknout. Odvolací námitky, jak výše podrobně citovány, již vlastně byly součástí obhajoby obžalované v řízení před soudem I. stupně, a ten se s nimi v rozsáhlém odůvodnění napadeného rozsudku řádně vypořádal. Nejen, že soud I. stupně podrobně, a to naprosto věrně spisovému materiálu, reprodukoval výpověď samotné obžalované, jakož všechny ve věci shromážděné a provedené důkazy, ať výpovědi svědků či důkazy listinné, a to konkrétně v odst. 4.-17. písemného odůvodnění napadeného rozsudku. Tyto řádně provedené důkazy pak i obsáhle, zákonně a logicky hodnotí a rozebírá, a to naprosto v intencích požadavků ust. § 125 odst. 1 tr. řádu, jakož výtek odvolacího soudu v případě prvního meritorního rozhodování, konkrétně v odst.18.-31.napadeného rozsudku. Odvolací soud pro stručnost na toto odkazuje, neboť by toliko jinými slovy opakoval, co uvedl již

soud I. stupně. Odvolací soud pak v souvislosti s výrokem o vině musí poukázat na skutečnost, že proces hodnocení důkazů je doménou nalézacího soudu. Odvolací soud o tohoto procesu může vstupovat toliko ojediněle, a to v případech, kdy ve věci provedené důkazy nejsou soudem I. stupně hodnoceny v souladu s trestním řádem, zejména se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech, pokud je v hodnocení důkazů uplatňována libovůle, důkazy jsou překrucovány či jsou upřednostňovány důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného na úkor důkazů svědčících v jeho neprospěch a naopak. To se již v tomto případě nestalo, odvolací soud proto nemá nyní již žádného důvodu v tomto případě nějakým způsobem do hodnocení důkazů zasahovat. Jednání, které je popsáno ve výrokové části rozsudku, je, jak nalézací soud správně uvádí, prokazováno zejména výpověďmi na věci zcela nezainteresovaných svědků, manželů H., jež mají oporu i v závěrech znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, který byl vypracován za účelem zjištění zranění a mechanismu vzniku zranění u poškozené, který je velmi podrobně citován v odst. 15 písemného odůvodnění napadeného rozsudku. Tyto důkazy podporují právě výpověď poškozené. Skutečně v tomto směru je výpověď obžalované ohledně vzniku zranění poškozené osamocena. Svědek F. ani svědek B. přímo toto neviděli. Faktem je, že evidentně před incidentem došlo i k verbální potyčce poškozené a obžalované, kdy poškozená bez předchozího souhlasu vstoupila do bytu obžalované, nicméně obžalovaná samozřejmě měla mnoho jiných možností, jak se přímému konfliktu s poškozenou vyhnout, ne do ní takto razantním způsobem strkat tak, jak učinila na verandě, až ta přepadla přes zábradlí na betonovou zámkovou dlažbu. I odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu I. stupně, že v daném případě se o jednání v krajní nouzi ze strany obžalované nejednalo, a to zcela v souladu s ustálenou judikaturou. I této namítané problematice se nalézací soud v písemném odůvodnění napadeného rozsudku podrobně věnuje (odst. 27. – 29. písemného odůvodnění) a odvolací soud na toto odkazuje.

12. Pokud jde o trest, který byl obžalované uložen, odvolací soud připomíná, že při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud musí přihlédnout k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, jakož k jeho dosavadnímu způsobu života, k možnosti jeho nápravy, přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, přihlédne též k účinkům a k důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.
13. Dále odvolací soud musí poukázat na to, že do výroku o trestu podle § 258 odst.1 písm. e) tr. řádu může z podnětu odvolání obžalované vstupovat toliko tehdy, je-li uložený trest nepřiměřeně přísný. Obžalovaná dosud nikdy nebyl soudně trestán, je osobou i jinak naprosto zachovalou, jedná se nyní evidentně o ojedinělý exces z jejího jinak řádného života. Pachatele zločinu dle § 145 odst.1 tr. zákoníku pak lze potrestat trestem odnětí svobody v rozmezí 3 - 10 let. Shodně se soudem I. stupně proto i odvolací soud po bedlivém zvážení všech okolností rozhodných pro určení druhu i výše trestu, právě s ohledem na její dosavadní naprostou bezúhonnost a zchovalost, má za to, že přiměřeným trestem je trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy v trvání 3 let, jehož výkon je nutno podmíněně odložit, a to na přiměřenou zkušební dobu v trvání 4 let, což je přiměřené k základní výměře trestu.
14. Pokud jde o výrok o náhradě škody, soud I. stupně nepochybil, pokud obžalovanou dle § 228 odst.1 tr. řádu zavázal k povinnosti nahradit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví škodu ve výši 41 435 Kč, neboť tato poškozená se řádně k trestnímu řízení s takto vyčísleným nárokem připojila, kdy se jedná o náklady za léčbu poškozené, jež i řádně doložila. Nebylo tedy důvodu v případě uznání viny obžalované tomuto nevyhovět.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D..

15. S ohledem na výše uvedené rozhodl Městský soud v Praze k odvolání obžalované, jak ve výroku tohoto usnesení uvedeno, podle § 256 tr. řádu tedy odvolání zamítl, neboť jej neshledal důvodným, přičemž nad rámec výše citovaného odkazuje na podrobné a vyčerpávající písemné odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se zcela ztotožňuje.

Poučení:

I/ Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II/ Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

Praha 26. března 2024

JUDr. Jaroslava L i š k o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D..